

PŘÍBĚH

MIKULÁŠ

Jako každý rok v předvečer svého svátku šel Mikuláš městem a doprovázeli ho čert s andělem. Čert po Mikulášově levici s pytle plným uhlí. Anděl vpravo vezl sáně s dárky.

Kdysi těch dáreků bývalo víc než uhlí, o mnoho víc. Vlastně býval pytel s uhlím spíš poloprázdný, protože těch opravdu zlobivých dětí zase tolik nebylo. Jenže za poslední roky se to nějak otočilo, uhlí přibývalo a dáreků, sladkostí a drobností pro radost, které Mikuláš tak rád rozdával dětem za nějakou tu pěknou básničku nebo písničku, tak těch dáreků bylo méně a méně. Až zbyl jen poslední pytlík a anděl by ho byl mohl vzít do ruky a nést. Ale protože tradice je tradice, položil ten jediný pytlík na saně a jeli.

Andělovi z toho bylo trochu smutno, když se na sánky cestou ohlédl. Ani čertovi ovšem nebylo do ejchuchů, protože tolik uhlí nikdy nenesl, funěl a sténal pod tou tíhou. Když prošli první dvě ulice, hřbet ho bolel, nohy sotva vlekli, ruce vůbec necítil.

„To přeci není možné,“ nevydržel to už, hodil pytel na zem a otočil se na Mikuláše, „opravdu je tolik zlobivých dětí? Copak se nenajde víc než jedno jediné v celém tomhle městě, které by si zasloužilo sladkou nadílku?“ Mikuláš prohrábl vousatou bradu. „Víš, čerte, ony ty děti možná zas tak zlobivé nejsou, ale žádné z nich, kromě toho jediného, nezná žádnou básničku ani písničku. Nevím, co celý podzim dělaly,“ kroutil Mikuláš hlavou, „ale znáš pravidla, bez písničky, básničky nebo říkánky to prostě nejde.“ „Opravdu?“ divil se čert. „Opravdu,“ přikýval Mikuláš. A tu začal čert nařikat, že ho bolí záda od toho uhlí a potřebuje si

pohádka

na chvíli odpočinout u kašny na náměstí. Jen složil pytel na zem, oběhl kašnu a tak, aby to Mikuláš neslyšel, zavolal své čertí bratříčky a povídá jim: „Musíte mi pomoci, tady máte trochu uhlí,“ nasypal jim každému hrst úlomků, „obleťte město a každické dítě, které jen zahlédnete, trochu postrašte. Ale jen trochu, to vám povídám. Dejte jim kousíček uhlí a pošlete je za tátou a mámou, ať je rychle naučí nějakou básničku, třeba i kratičkou, hlavně ať je. Jinak nic jiného než uhlí dnes večer nedostanou.“

Čertíci se rozletěli po městě. A čert šel zpátky, sedl si vedle Mikuláše a dělal, jakože nic. Jen se pořád vymlouval, aby ještě chvíli počkali, že si trochu odpočine a hned půjde. Když už to déle nešlo, lenivě se zvedl a pomalu se šoural k prvnímu domu.

Sotva se dotkl zvonku, vyběhl malý Petříček a vysypal ze sebe básničku, trochu ji v tom spěchu i popletl, i když byla krátká. Ale to jste neviděli, jak se Mikuláš rozzářil, mile se na kloučka usmál a podaroval ho a pochválil. Jen se dveře zavřely, promnul si svůj bílý vous a povídá: „Možná přeci jen toho uhlí nebudeme tolik potřebovat.“ Hrál do čertova pytle a trochu toho černého uhlí proměnil na několik balíčků a položil je andělovi na sáně. Hned se jim všem šlo lépe. Zaklepali na další dveře a tam je přivítala Klárka s písničkou o beránkovi. Dostala také pochvalu a pěknou nadílku.

Tak šli ti tři, čert, anděl a Mikuláš od dveří ke dveřím, vyslechli spoustu říkadél, básniček i písniček a pokaždé Mikuláš vzal trochu toho uhlí, aby z něho vykouznil další a další balíčky. Až obešli celé město a v čertově pytli nezbylo nic. A přesto ten večer ani jediné z dětí uhlí nedostalo.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 7. 12. 2016

Ilustrace: Testárka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

279

SIHÁČEK

prosinec 2016

CO SE STALO

Jak to zvládáme

23. 11. — bylo po delší době docela pěkně, a tak jsme část schůzky strávili venku.

Začali jsme netradičně venku úkolem se sbíráním písmen abecedy. Každý vybaven instrukcemi sbíral rozházená písmena a spínal do kolíčku řadu od A do L. Ti nejrychlejší, měli tak všechna písmena, ti nerozhodní pak třeba nic...

Vrátili jsme se do klubovny a začali s hrou na grilu. Protože minule jsme ho opět pěkně vybrali, zůstávali jen velká čísla a poprvé se stalo, že nebyl úspěšný nikdo. Následoval úkol pro Ronnyho. Otevřená kniha špatného básníka Eberharta z Ecksteina. Pro nás však byla důležitá šifra v ní obsažená — I. P/R.

Po malé nápovědě první odhalil podstatu Maty, potom se přidali i další. Vyšlo „ABECEDA TA TO VEDE“. A taky, že jo. Abeceda měla význam i v další hře. Přesunuli jsme se opět ven, rozdělení na týmy jsme běhali ke Crosboule míčkům, zvedali je, a hledali obrázky ovoce nebo zeleniny podle abecedy — začínalo to ananasem.

Pak už jsme se přesunuli do klubovny natrvalo. Po krátké vsuvce s listy stromů (někteří stále nepoznají listů kaštanu), jsme se opět pustili do uzlů. Tentokrát jsme vážali o bonbóny, zkoušeli jsme všech šest potřebných pro regatu.

Na závěr jsme si připomněli víkendový sraz a rozdali si »nové číslo« Siháčku.

30. 11. — bylo celkem chladno a nepříjemný docela silný vítr. Byli jsme tak v klubovně.

Odehráli jsme další kolo hry na grilu, který byl tentokrát plný, takže o zisky nebyla nouze. Následoval úkol pro Ronnyho — po klubovně byla na různých místech slova, navíc ve dvou barvách. Pro dnešní den byly důležité OPAKY. Kdo našel ty správné, ten si pak zprávu přečetl tak jak měla být a mohl najít ukrytou zprávu. Chvilí trvalo, než i ti zdatnější pochopili podstatu, ale pak už se začalo správné znění zprávy rýsovat a zprávu ukrytou v hodinách jsme vytáhli.

Pak všichni postupně uvázali ambulantní »4«. Vázali jsme na dvě kola a časy byly nakonec docela pěkné. V dalším jsme slyšeli nová slova — argonauti, Jáson, zlaté rouno — to vše ukazovalo na hru inspirovanou proplutím skálami, které se srážely, a drtili proplouvající lodě. I my jsme se pokoušeli „proplout“...

Čas je neúprosný a tak se ti co potřebovali, začali balit, když ještě poslední „pluli“. Po otevření dveří na ně čekalo překvapení, první letošní ostravský sníh.

půlčik

podzimní sraz

Druhé setkání dětí, vedoucích a spolupracovníků z dětského oddílu a táborů v roce 2016, proběhlo nečekaně opět v Hodoňovicích u Bašky. Vypadá to, že z destrukčních plánů sešlo a středisko se začíná postupně opravovat ve stávající podobě.

náhrdelník a boty

Pamětní list

na
oddílový sraz
SIHASAPA

Hodoňovice u Bašky 25. - 27. 11. 2016

jdeme na dřevo

elegantní přeskok

zásoby do základního tábora

jdeme na vrchol

poslední
fáze
výstupu

PÁTEK

Cesta ke středisku byla tentokrát zkomplikována chybou při přestupování, a tak většina dorazila až po osmé hodině...

Po ubytování se všichni dozvěděli, že tentokrát budeme vystupovat na horu.

Pro výstup jsme si museli zajistit dostatek dřeva, takže jsme na úvod hráli hru venku a přenášeli dřevo kousek za kouskem. Před večerkou jsme hráli deskovky a stolní hry na chodbě.

SOBOTA

Budíček byl o půl osmé, a pak následovala rozcvička. Tentokrát klasické cviky zakončene několika běžeckými osmičkami.

Po snídani jsme byli rozděleni na tři týmy. Každý tým si potřeboval zajistit průvodce – šerpu. Museli pro ně vyrobit dárky, náhrdelník a boty. Zprvu to vypadalo všelijak, ale nakonec si všechny tři týmy poradily a šerpy si zajistily.

Uvnitř pak každý dostal „kyslíkovou láhev“, kterou si bude muset hlídat až do konce výpravy. Schopnost ubránit ji, si záhy prověřili.

Opoledne jsme se připravili na výstup na vrchol. Každý tým byl připoután se společnému lanu. Šli jsme za průvodce a plnili úkoly. Největším problémem se ukázalo mít zavázané oči a nechat se vést jediným z týmu, kdo

přenos zraněného

viděl. Následoval úsek kdy musel mít každý zapálenou svíčku. Nebylo snadné udržet ji svítit, ale kolem šesté byly všechny týmy na vrcholu. Po sestupu jsme si ještě doplnili v tělocvičně kyslík do lahví a pak opět před psaním hráli deskovky.

NEDĚLE

Dnes byl budíček samovolný. Na rozcvičce jsme se zacvičili „8 kousků brokátu“.

Po snídani jsem se pustil do poslední části výpravy. Zjistili jsme, že nám chybí jeden účastník. Vydali jsem se ho hledat po dvojicích, které byli svázané jednou nohou.

Úkol byl náročný, ale zraněného se nám podařilo dostat na chatu. Po obědě jsme začali balit a protože jsme měli dobrou podporu a byli šikovní, zahráli jsme si nakonec několik kol „Městečka Palerma“. No a pak hurá na vlak.

společná fotografie